

[A. C. Normann.]

henseende langtfra har virket efter sin hensigt.

Vi i det radikale venstre udtalte store betænkeligheder, da loven sidste efterår blev gennemført, men vi bøjede os for finansministerens alvorlige henstillinger, fordi resignation fra alle sider nu engang var nødvendig i den da foreliggende situation. Den skepsis, vi nærede, har været stigende, efterhånden som en række af lovens skavanker er blevet dokumenteret stærkere og stærkere. Når vi ikke deltog i stormløbet mod loven i sommer, skyldtes det, at loven var et led i en stor aftale mellem partierne, og det er klart, at den så måtte være i kraft, så længe bare en enkelt af parterne i forliget ønskede, at den skulle være i kraft. Vi kan glæde os over, at denne forudsætning nu synes at være bortfaldet, og jeg vil gerne på det radikale venstres vegne anbefale, at man stemmer for lovforslaget om at ophæve denne lov. Det vil vække glæde i vide kredse, ikke mindst hos dem, der er interesseret i, at alle hemninger for det nordiske samkvem falder bort.

Oluf Pedersen: Den lov, som den højtærede finansminister nu foreslår ophævet, blev gennemført af de fire gamle partier sidste efterår, medens retsforbundet gik imod. Den lov, man gennemførte, var jo et hastværksarbejde; det viste sig bl. a. derved, at den blev påtalt som stridende imod de forpligtelser, man havde indgået udadtil, og det var også klart for alle, at den virkede yderst uheldigt og skadeligt for det nordiske samarbejde. Det var derfor naturligt, at vi sidste sommer foreslog, at loven skulle ophæves. Forslaget herom fik en forholdsvis velvillig behandling her i tinget, i alt fald i udvalget, idet udvalget vedtog at spørge regeringen, om den var rede til at ophæve loven, og når loven ikke blev ophævet sidste sommer, var det åbenbart den højtærede finansminister, det strandede på.

Da vi så nåede frem imod den samling, vi nu er inde i, hørte vi, at den højtærede statsminister sagde — det var oppe i Norge, men derfor var det vel lige rigtigt —, at loven var en fejltagelse. Jeg kan ikke nægte, at jeg derefter havde ventet, at der var kommet en bemærkning i trontalen om, at nu var det meningen at afskaffe loven, og da det ikke skete, anmeldte vi fra vor side et lovforslag om at gøre fejltagelsen god igen. Jeg kan naturligvis kun glæde mig over, at ministeren nu er gået i sig selv, og jeg håber, at det vil gentage sig senere, når der bliver

lejlighed dertil. Det er jo godt, at den højtærede finansminister foreslår en tidsbegrænset lov ophævet, inden lovens gyldighedsperiode er udløbet, og jeg for mit vedkommende kan naturligvis kun anbefale vort tidligere forslag gennemført, selvom dette forslag nu er optaget af regeringen.

Aksel Larsen: Det er ikke for ofte, man har glæder herinde, og derfor kan jeg begynde med at udtale min glæde over, at de partier, der for et år siden var så ivrige for at få gennemført denne skat og næsten fandt, at det var de vises sten at afskaffe rejsevalutaen — det skulle redde Danmarks økonomi —, nu er gået i sig selv og vil nedstemme den lov, de vedtog i fjor og forsvarede så energisk i foråret.

Alligevel er jeg ikke sikker på, at min glæde er helt ublandet. Det skyldes måske, at jeg ikke har været opmærksom nok under den højtærede ministers fremsættelsestale. Men for at sprede denne uklarhed tillader jeg mig at spørge, om grunden til, at regeringen foreslår loven ophævet nu, er den, at man indser, at det var — med et jævnt dansk udtryk — en dumhed, man begik, da man vedtog den, er det fordi den ikke har svaret til forventningerne? Eller er det under udlandets pres? Hvis det er under udlandets pres, er jeg unægtelig ikke så glad for regeringens initiativ i denne sag.

Må jeg dernæst tilslutte mig det spørgsmål, det ærede medlem hr. H. C. Hansen har rettet til finansministeren, og som jeg synes ministeren skylder os svar på; vi bør naturligvis her i tinget have en redegørelse for, hvad denne lov har givet i forhold til, hvad man ventede den ville give.

Må jeg samtidig tillade mig at stille et supplerende spørgsmål, nemlig: Hvor meget har denne lov kostet landet i valuta? Måske vil man sige, at det er svært at svare på, men det tror jeg ikke det er. Det må være muligt for ministeren at give rigsdagen oplysning om, hvor meget rejsevaluta der er købt i bankerne i den tid, vi har haft loven, og så give os det tilsvarende tal for en lige så lang rejsevalutaskattefri periode før lovens vedtagelse. Det var interessant at få disse tal for at se, om det er gået eller ikke gået, sådan som mit parti, da loven blev vedtaget i fjor, forudsagde det ville gå, nemlig at rejsevalutahandelen i høj grad ville gå uden om bankerne og gå ad illegal vej. Jeg går ud fra, at finansministeren naturligvis har undersøgt disse spørgsmål og derfor er i stand til at give os de fornødne oplysninger.